

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ — ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1981 (Π.Ο.Η.)

ΕΤΙΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 785

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ κοιμήσει

«Η ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΕΝ ΤΑΦΩ ΚΑΤΑΤΙΘΕΤΑΙ»

Κι ἂν ὅλοι οἱ κάλαμοι περιωπῆς καὶ δυνάμεις, ἑνός Χρυσαστομείου καλάμου, συνειργάζοντο ἢ συνημιλλῶντο, μικρόν καὶ ἀτελές θά ἦτο τό ἐγκώμιον διὰ τό πάνσεπτον πρόσωπον τῆς ἀειπαρθένου Κόρης καὶ Μητρός τοῦ Κυρίου μας, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ὅποιας ἡ πληθὺς τῶν ἀρετῶν ἐκάλυπεν καὶ ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς οὐρανοὺς. Τῆς Παρθένου Κόρης καὶ Πανάγνου Μητρός τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας πανήγυρις λαμπροτάτην ἀγεῖ κατὰ μῆναι Αὐγουστον ἡ Ἀγιωτάτη Ὁρθοδοξία μας, ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ Αὐτῆς Κοιμήσει καὶ ἐπὶ τῇ εἰς Οὐρανοὺς μεταστάσει. Αὐτῆς δορυφορούμενης ὑπὸ μυριάδων Ἀγγέλων, ἐπαληθευούσης τῆς Γραφικῆς ρήσεως: «Οὐ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖ διαφθοράν».

Ἐπεθύμησεν διακαῶς ἡ Πανάμωμος Μήτηρ τοῦ Κόσμου, ἐνεκα τοῦ θερμοῦ ἰσχυροτάτου φιλήτρου πρὸς τὸν Υἱόν Της ν' ἀκαλουθήσῃ τὴν

πορείαν ἐπὶ τῆς γῆς ὅλων τῶν θνητῶν. Καὶ ἂφ' οὗ ἐπετέλεσεν ἐπὶ τῆς γῆς ἕναν ὑπέροχον, μοναδικόν καὶ αἰσύγκριτον μητρικόν προορισμόν καὶ ἂφ' οὗ διεπεράσθη ἡ Πάναγνος Καρδία Της ἀπὸ τό δίκαιο μαχαίρι τοῦ Συμεὼν, ἐπιθυμῶν νὰ ἀνέλθῃ ἡ ἄσπιλος ψυχὴ Της εἰς τὰ ὑπερκόσμια Σικηνώματα καὶ ἀπολαύσῃ τὴν ὑπέρφωτον δόξαν τοῦ δεξιᾶς αὐτῆς — ἀνερμηνεύτως — τεχθέντος Υἱοῦ Της καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ κομίζει εἰς Αὐτὴν τό μήνυμα καὶ τὴν Βουλὴν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐπραγματοποιεῖτο μετὰ τρεῖς ἡμέρας, καθ' ὥς ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καταλλῶς προετοιμασθεῖσα διὰ τὴν ἐκδημίαν αὐτῆς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς προσαλαεῖ καὶ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους πλησίον Της διὰ τὸν τελευταῖον αὐτὸν σταθμόν τῆς ζωῆς Της: «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναιθροισθέντες ἐνθάδε, Γεσθημανὴ τό χωρίον κηδεύσατέ μου τό Σῶμα. Καὶ σὺ Υἱέ καὶ Θεέ μου,

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία εορτάζει τὴν παγκόσμιον ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὁ Τίμιος Σταυρός παρὰ τοῦ ὁποίου ἐτελειώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, χύσας ἐπάνω Αὐτοῦ τὸ πανάγιον καὶ πανακήρατον αἶμα Του δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἶναι τὸ ἀήττητον ὄπλον τῶν Χριστιανῶν.

Φρίττει καὶ τρέμει ὁ Σατανᾶς καὶ οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους, ὅταν ἀτενίζουν τὸν Τίμιον Σταυρόν.

Μετὰ τὸν Τίμιον Σταυρόν τελοῦν οἱ ἱερεῖς μας τὸν μικρόν καὶ μέγαν ἀγιασμόν, δι' οὗ ἀγιαζεται ἡ φύσις ὁλόκληρος. Ἰδιαίτερος ὁ μικρὸς ἀγιασμός τελεῖται ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν καὶ εἰς κάθε περίστασιν, διὰ τὴν ἡμεῖς ἔχουμε ἐξουσία ὁ διάβολος εἰς τὸν οἶκον, ἐκκλησίαν κ.λπ.

Οὗτος τελεῖται ἀπαραιτήτως μετὰ τὸν Τίμιον Σταυρόν. Ὅλοι οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ εἰς τοὺς οἴκους των, ἀλλὰ καὶ ἐπάνω των, φέρουν τὸν Τίμιον Σταυρόν. Μετὰ τὸ σημεῖον τὸ σταυροῦ τελεῖ ἡ Ἐκκλησία μας ὅλα τὰ μυστήρια. Δι' αὐτὸ εἰς κάθε περίστασιν καὶ εἰς κίνδυνον ἢ σέ δοξολογία διὰ ἓνα εὐχάριστον γεγονός, ὁ καλὸς Χριστιανὸς ὑψώνει τὴν χεῖρα του μετὰ τὰ τρία δάκτυλα ἐνωμένα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, σημαίνων τὸ τρισυμπόσταστον τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἀκαταμάχητον καὶ ἀκαπανίκητον ὄπλον ὁ Τίμιος Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Τὸ σύμβολον τῆς Χριστιανισμοῦ μας. Τὸ σῆμα καὶ τὸ γνῶρισμα οὗ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ. Τὸ ἀκατανίκητον ὄπλον τοῦτο ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, τὸ προστάτην καὶ ὑπερασπιστὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν οὐρανῷ μετὰ τὰς παγκοσμίως γνωστὰς ἐκείνας λέξεις «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ».

Μετὰ ὄπλον καὶ τρόπον τὸν Τίμιον Σταυρόν ὁ Μ. Κων/νος κατήγαγεν πραγματικὰς νίκας καὶ ἐδραίωνεν τὴν Ἱερὰν πόλιν τῆς Θεοδοῦ τὴν νέαν Ρώμην τὴν προσφιλή ἡμῶν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ ὁποία ἐλαμψεν καὶ ἐμεσορράνισεν πλέον τῶν χιλίων ἐτῶν καὶ ὑποδουλώθη χάρις εἰς τὴν ἀποστασίαν μας καὶ τὸν ἀσέβειάν μας ἐναντι τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Τὸ 1924 γίνεται μία ἄλλη φοβερά ἄλυσις καὶ ὑποδουλώσις τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Σκοτεινοὶ δυνάμεις ἐντέχνως εἰσήγαγον τὸ Φράγκικον ἐορτολόγιον περιπέσαντες εἰς τὴν φοβερὰν αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ καθότι μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς πρώτης πτώσεως, συμφώνως τὸ ἀσεβὲς προγραμμὰ των θὰ ἀκολουθοῦσε ἡ πλήρης ταύτης αἰρετικῶν καὶ Ὁρθοδόξων.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ τὸν κορμόν τῆς Ἀγιοπάτης Ἐκκλησίας μας. Εἰς τὴν παρα-

νομίαν ταύτην παρέσυραν καὶ τὰ ἄλλα Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, τὰ ὁποῖα παρὰ τὰς ἀντιδράσεις των, συνέχισαν νὰ συλλειτουργῶσι καὶ νὰ συμπρασεύχοντα μετὰ τῶν σχισματικῶν. Μετὰ τὴν Οἰκονομίαν ταύτην παρέβησαν τοὺς Θ. καὶ Ι. Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι δὲ καλὸν δὲν τοὺς ἐποίησαν, ὅχι δὲν ἐπέστρεψαν καὶ αὐθις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καθόρθωσαν νὰ ἐκφραγέψουν καὶ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα, πλὴν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ρωσσίας, Σερβίας, Σινᾶ καὶ Ἀγ. Ὄρους.

Ἡ συνειδήσει τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ οὐδέποτε ἐδέχθη ἢ θὰ δεχθῇ τὴν ἀνομίαν ταύτην. Ἐπιστρατεύθησαν οἱ ραδιοφόροι τοῦ φράγκικου ἐορτολογίου νὰ πείσουν τὸν λαόν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ἦτο θέμα ἐπιστημονικόν καὶ δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν νόθευσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μερὶς τοῦ κλήρου καὶ τῶν Μοναχῶν δὲν ἐδέχθησαν τὴν ἀνομίαν καὶ ἀσεβή πράξιν ταύτην στιχοῦντες εἰς τὸ τῆς Ἀγ. Γραφῆς «Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες σου». Φοβούμενοι δὲ τὰ φρικτὰ ἀναθέματα ἀντέστησαν εἰς τὴν παρανομίαν ταύτην μετὰ πειθόμενοι καὶ μὴ ὑπακούοντες εἰς ἀλλοτριωποιμένας. Τοὺς ἀκολούθησεν ἱκανὸς λαός. Ὅλοι οἱ συνειδητοὶ καὶ θερμοὶ Χριστιανοί. Ὁ ἐκλεκτός λαὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐπηκολούθησαν οἱ γνωστοὶ πρωτοχριστιανικοὶ διωγμοί, ἀλλὰ μετὰ τοὺς διωγμούς καὶ τὰς ταλαιπωρίας ἡ πίστις ἐγίγαντο.

Ἐτρεχον ὡς διψῶσι ἐλαφοὶ εἰς τὸ ἀπομεμακρυσμένα ἐκκλησάκια (καθόσον οἱ ἀποστάται συμμαχήσαντες μετὰ τοὺς πολιτικοὺς κρατοῦντας κατέλαβον ληστικῶς μετὰ τὸν Χωροφύλακα, ὅλες τίς Ἐκκλησίας, τὰ Μοναστήρια, τὴν περιουσίαν ὅλην τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ πλέον μετὰ τὰ ταμεῖα ΟἶΔΕΠ καὶ ΤΑΚΕ ἐμεσοδοτοῦντο. Τὸ μικρόν ποιμνιον πτωχόν καὶ καταφρονεμένον ἐδιώκετο ἀπεινῶς. Ἱερεῖς, Μοναχοὶ καὶ Μοναχαὶ ἐξυρίζοντο, ἀπεσχηματίζοντο, ἐφυλακίζοντο.

Εἰς μίαν, λοιπόν, ἀγρυπνίαν τῶν πτωχῶν ἐκείνων, τῶν διωκομένων τῶν καταφρονημένων εἰς τὸ ἐρημικόν παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸν Χολαργόν Ἀττικῆς κατὰ τὴν ἁγίαν ἐορτὴν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ ἔτους 1926, δύο ἔτη μετὰ τὴν ἐποίησιν μεταρρύθμισιν, ἔδειξεν ὁ Θεὸς σημεῖον φοβερόν ἐν Οὐρανῷ μετὰ τὸ ὁποῖον ἐφάνη ἡ συμπαράστασις τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἤρχισαν τὰ κατανυκτικώτατα ἐκεῖνα τροπάρια «Σταυρός ὑψοῦται σήμερον», ρίγη συγκινήσεως, ἀπὸ τὸν λαόν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, ἐδοκίμαζον. Μετὰ περισσὴν εὐλάβειαν ἠτένιζον τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θείας Ὑψώσεως καὶ συχνὰ ἐποίουν τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Χαρούμενος ὁ ἐναστρὸς οὐρανὸς μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς νυκτός, ἀνέβαιναν δὲ ὡς θυμίαμα

ή προσευχή τῶν Ζηλωτῶν ἐκείνων Ὁρθόδοξων. Τό ἐκκληροῦν αὐτό τοῦ ἐφαινετο πῶς ἦτο πύλη τοῦ Οὐρανοῦ καί οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι περιπόλουν ἐν αὐτῷ.

Ὁ Σατανᾶς, ὅμως, δέν ἐκοιμήτο. Τά ὄργανά του, ἡ τότε κρατοῦσα Σύνοδος καί Ἱεραρχία, διαθέτουσα τεράστια μέσα καί ὅπλα ἀστυνομικά, ἐνόμιζεν ὅτι θά ἐξαφανίσῃ πολύ σύντομα τό κίνημα τοῦτο τῆς εὐσεβείας. Διά ταῦτα δι' ἐγκυκλίου τῆς, ἡ οἰκεία Μητροπολιτική Ἀρχή πρό τῶ σώματα ἀσφαλείας, ἔδωσεν διαταγήν νά φρουρηθῶν αὐστηρῶς τά ἐρημοκλήσια διὰ νά μήν συγκεντρωθῶν οἱ Ὁρθόδοξοι καί προσευχηθῶν.

Εἰς τό μέσον τῆς νυκτός καταφθάνουν οἱ ἀστυνομικοί διὰ νά διαλύσουν τό πυκνότερον ἐκεῖνον νέφος τῶν Ἀγίων πού συνεκentrύθη νά λατρεύσῃ Ὁρθόδοξως τόν Θεόν. Πρίν, ὅμως, προφθάσουν νά συλλάβουν τόν Ἱερέα καί ἐκπληρώσουν οἱ ἐργάτες τῆς ἀνομίας τό ἔργον τῶν ἐντολῶν τῶν, βλέπουν τόν περιούσιον ἐκεῖνον λαόν τοῦ Θεοῦ νά ὁρᾷ εἰς τόν Οὐρανόν καί νά κραυγάζει ἀπό τήν καρδίαν του τό ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝ! Βλέπουν καί αὐτοί καί τί νά ἴδουν; Φοβερόν θέαμα. Τά ἀστέρια τοῦ Οὐρανοῦ εἶχον σχηματίσει ἐπάνω τῆς Ἐκκλησίας τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ! Ὅποια συγκίνησις! Ποία χαρά δέν θά ἔδοκίμασαν οἱ ὁρῶντες τοιοῦτον τεράστιον θαῦμα. Χαράν πνευματικήν καί ἀνεκλάλητον. Ἀχ καί νά ὑπῆρχεν τότε ἐκεῖ μαγνητόφωνον νά ἐπαιρνε τās αὐθορμήτους ἐκείνας φωνάς καί τās συγκινήσεις ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ πλήθους τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἀγίων νά τās ἐνωπιζόμεθα σήμερον ἵνα γευθῶμεν τό βάθος τοῦ μυστηρίου ἐκείνου.

Εὐτυχῶς πού μᾶς ἀπεικόνισαν τό φοβερόν ἐκεῖνον θέαμα καί τό βλέπομεν σήμερον τυπωμένον καί πρέπει ὅλοι μας νά τό ἔχωμεν ὡς εὐλογία καί κήρυγμα καί στηριγμόν μας, βιοῦντες καθημερινῶς μέσα εἰς τό περιβάλλον τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οὐδεὶς αἰρετικός ἐτόλμησεν νά ἀμφισβητήσῃ τήν Ἱερὰν ταύτην ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ ἀντίστασις μας ἐναντίον τῶν σχισματικῶν καί καινοτόμων ἔλαβεν τήν ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΝ. Ἐπεκυρώθη παρά τοῦ Θεοῦ, καθαιγάσθη καί εὐλογήθη ὑπό τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ διήρκησεν ἀρκετήν ὥραν καί διελύθησαν οἱ ἀστέρες, οἱ δέ ἀστυνομικοὶ φοβηθέντες ἔκαναν τόν Σταυρόν τῶν καί ἀνεχώρησαν ἄπρακτοι.

Δυστυχῶς οἱ ἀποστάται παρά τήν τοιαύτην θαυματουργίαν οὐδόλως συνεκινήθησαν καί παραιμένον εἰσέτι εἰς τήν κακοδοξίαν. Μήπως καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ δέν ἀπέκρυψαν διά χρημάτων καί δώρων οἱ τότε Ἀρχιερεῖς τοῦ καιροῦ ἐκείνου;

Παρά ταῦτα ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας μας καί γεγονός ἀναμφισβήτητον. Ἐπὶ τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ ἐπετειῶν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐν Οὐρανοῖς, ὡς δοξολογήσωμεν τόν Τρισυπό-

στατον Κύριον πού μᾶς ἔδειξεν τοιοῦτον σημεῖον καί ὡς ἀκολουθήσωμεν πιστά τήν γνησίαν Ὁρθοδοξίαν ἔχοντες διά παντός ὑπ' ὅψιν μας ὅτι ὑπεράνω ἡμῶν εἶναι ἡ διαρκὴς παρουσία τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ ὁποία μᾶς ἀκέπει ἐφόσον εἴμεθα γνήσιοι Ὁρθόδοξοι.

Τά ἀποτελέσματα τῆς μεταρρυθμίσεως ἤδη ἐνεφανίσθησαν, καθότι συνετελέσθη ἡ τελεία ἐκφράγησις τῶν νεοσημερολογιτῶν, ὅπου καί οἱ ἐξ αὐτῶν ἔχοντες ὀλίγην συνειδήσιν ἐγγράφως τό ὁμολογοῦν.

Μὴ κατορθώσαντες τότε αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις νά διαλύσουν τήν Ἐκκλησίαν (τῆς πύλαι ἁδου οὐ κατισχύουσιν), ἐπιχειροῦν δι' ἄλλων μέσων. Ἐσωτερικῶν διαιρέσεων, ἀπώλειαν φιλαδελφείας καί ἀγάπης κ.λπ. Διά ταῦτα ὅλοι οἱ Γ. Ο.Χ. ὡς συνειδητοποιήσωμεν τήν μεγάλην ἀποστολήν μας καί μὴ δι' ἡμῶν βλασηφμεῖτε τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσι. Ἐν ἀγάπῃ καί ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν, καθὼς καί ἡ Ἐκκλησία μας, εἰς τήν λειτουργίαν μᾶς προστάζει, ΠΑΤΕΡΑΝ ΥἱΟΝ ΚΑΙ ἈΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΤΡΙΑΔΑ ΟΜΟΙΟΥΣΙΟΝ ΚΑΙ ΑΧΩΡΙΣΤΟΝ.

Τά Κατηχητικά Σχολεῖα

Κατὰ τόν μῆνα τοῦτον ἀρχίζει καί τό νέον Σχολικόν ἔτος.

Ἡ νεολαία μας ἔχει ἀνάγκη διαπαιδαγωγίσεως, συμφώνως μέ τά Ἑλληνοχριστιανικά νόματα. Παλαιώτερον τό Ἑλληνικόν σχολεῖον καί ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας ἐνεπαύθη ἀπὸ τά ἀθάνατα λόγια τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί τῶν Ἱερῶν συγγραμμάτων τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ διδάσκαλοι ἦσαν τύποι καλῶν χριστιανῶν.

Σήμερον, μέ τά νέα ἐκπαιδευτικά συστήματα, ἀντιγράφοντας τοὺς ξένους αἰρετικούς, ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀδιαφορία τοῦ κράτους διά τήν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τὰ παιδιά μας κινδυνεύουν νά ἀποπροσανατολισθῶν.

Διά ταῦτα εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, ὅπως λειτουργήσουν εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐνορίας τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ κατηχητικά σχολεῖα, ἵνα τὰ παιδιά ἐμποτισθῶσιν μέ τὰ ἀγνά τῆς Ὁρθοδοξίας νόματα. Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται καί οἱ Ἱερεῖς πρέπει νά φροντίσουν μέ τήν ἐναρξιν τοῦ νέου Σχολικοῦ ἔτους νά καταρτῇσιν τὰ τοιαῦτα, οἱ δέ γονεῖς νά φροντίσουν, ὥστε κανένα νά μὴν ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὰ κατηχητικά σχολεῖα, τὰ ὁποία σήμερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν ἔχει ἀνάγκη ἡ νέα γενιά.

Η «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Πρός τούς αναγνώστας της

Με την ευκαιρία του νέου Έκκλησιαστικού έτους ή «Φ.Ο.», εύχεται στους αναγνώστας της πνευματική πρόοδο και ύγεια καί ἄμφω.

Με την ανατολή του νέου ἐκκλησιαστικοῦ έτους 1981, έχοντας συνεργό τή Θεία Χάρη, ἐρχόμεθα σάν ταπεινοί ὑπηρέτες του Λόγου του Θεού, νά συνεργήσουμε, μέσα ἀπό τίς στήλες τῆς «Φ.Ο.» στήν ἀναζωπύρωση του θρησκευτικοῦ συναισθήματος του περιούσιου λαοῦ του Θεού, καθώς καί στή μετάδοση τῆς ιδέας του Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος στίς χειμαζόμενες ψυχές πού κλιδωνίζονται σήμερα ἀπό ἀναρήθμητες ἀντιξοότητες στήν πίστη.

Ἔχουμε ἀκράδαντη τήν πεποίθηση γιά τήν δύναμη τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας καί γνωρίζουμε τήν ζωντανή ἱστορία τῶν γεγονότων πού μαρτυροῦν περηφανῶς, ὅτι ὅπου ἡ πίστη του Χρι-

στοῦ εἰσέδωσε καί κατέκτησε καρδιές, ἐκεῖ ἀνθίσε καί ἐθάλε ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀλήθεια καί ἐξαγνίσθηκαν τά ἔθνη, καί ἐδοξάσθηκε ἡ Ἐκκλησία. Ἐρχόμαστε νά ἐργασθούμε μέ τίς ἀσθενικές μας δυνάμεις γιά τήν ωραία ιδέα του Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος, σπουδαιότερη δέ ἐπιδίωξη τῆς ἐργασίας μας αὐτῆς θά εἶναι νά παρουσιάσουμε τήν ἐμπρακτική Ὁρθόδοξο πίστη τῶν Πατέρων μας, ἡ ὁποία θά θερμάνει καί σήμερα τίς ψυχές ὅλων τῶν ἀδελφῶν μας Γ.Ο.Χ., ἀλλά καί ἐκείνων πού εὐρίσκονται στήν πλάνη.

Ἐπίσης μέσα ἀπό τίς στήλες τῆς «Φ.Ο.» θά προσπαθήσουμε νά μεταδώσουμε, κατὰ τό μέτρο τῶν δυνάμεών μας, τή γνώση τῶν σωτηρίων ἀρχῶν τῆς πίστεώς μας, νά κάνουμε γνωστό σέ ἐκείνους πού ἀγνοοῦν τήν ἀξία τῆς Ὁρθοδοξίας καί μέ τή διδασκαλία τῶν λόγων του Υἱοῦ του Θεοῦ, νά ἐπιτύχουμε στήν πράξη τήν ἀναβίωση τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ζωῆς.

Θά συνεργήσουμε ἐπίσης ὅσο μᾶς εἶναι δυνατόν εἰς τό νά καταδειχθεῖ καί νά γίνῃ ἀντιληπτό ἀπό ὅλους ὅτι, ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν νίκη καί τό θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι ἡ κατὰ Θεόν ἀγάπη, καθώς καί ἡ συσπείρωση γύρω ἀπό τήν κανονική καί ὀρθοτομοῦσα Ἱερά ἡμῶν Σύνοδο. Οἱ διαιρέσεις καί τά σχίσματα, εἶναι γεγονότα ἀξία ντροπῆς γιά ὅσους τά διαπράττουν καί συνάμα θέλουν νά λέγονται συνεχιστές ἐκείνων πού ἐχυσαν ἰδρώτες καί αἱματά γιά νά διαφυλάξουν τόν πνευματικό θησαυρό τῆς πίστεως.

Ἐχουμε τήν ἐπιθυμία τέλος, εἴν εἶναι δυνατόν, ὅλοι οἱ ἀναγνώστες καί τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας νά συμβάλουν στήν ἀξιοποίηση καί διάδοση του ἐπισήμου ὀργάνου αὐτῆς, ἔτσι ὥστε αὐτό νά ἀποθεῖ σὺν τοῖς ἄλλοις καί ὁ κρίκος τῆς ἐνώσεως καί κοινῆς πορείας ὅλων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, έχοντας σύνθημα: «ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς».

Αὐτό εἶναι τό πρόγραμμα καί ὁ σκοπός μέ τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων καί εὐθυνῶν μας ἀπὸ φύλλο τῆς «Φ.Ο.». Δύσκολο τό ἔργο καί πρᾶγμα κατὰ πάντα ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μας. Ἐλπίζοντας, ἐν τούτοις, στήν Παντοδύναμη Χάρη του Θεοῦ καί έχοντας ἀσάλευτη τήν πίστη, ὅτι μέ τή δύναμη του Χριστοῦ τήν τελειομένη ἐν ἀσθενείᾳ ἐπιτελοῦνται ἔργα θαυμαστά καί μεγάλα, προβαίνουμε μέ αὐτὴ τήν πίστη στό ἔργο μας αὐτό καί ἐλπίζουμε ὅτι θά ἔχουμε τήν ὑποστήριξη καί τήν συνεργασία ὅλων ὅσων εὐλκρινά ποθοῦν τήν δόξα τῆς Ἐκκλησίας.

Πληροφορίες: Οἰκονομικόν Σύμβουλον - ἐλεγκτήν κ. Θεόδωρον Μαριόλην, τηλ. 36.28.280

ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΥΝΑΞΙΣ

ΠΑΡΟΝΤΕΙΣ

ΨΗΦΟΙ

1. Ἱερά Μονή Ἐσφιγμένου - Ἀντιπρόσωποι παπᾶ Μεθόδιος, π. Χρυσόστομος Μοναχός Ὁδοντίατρος	0
2. Παπᾶ Δαμιανός - Ἀντιπρόσωπος Ἀθανάσιος	1
3. Παπᾶ Νεκτάριος Ἀγ. Νεῖλος - Ἀντιπρόσωπος Γρηγόριος Μοναχός	1
4. Παπᾶ Ἰωακείμ - Ἀγ. Νεῖλος	1
5. Παπᾶ Στέφανος Σερβός - Καρούλια	1
6. Παπᾶ Σάββας - Κελλιόν Ἀγ. Σίμων Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας	1
7. Παπᾶ Εὐμένιος - Κερασιά	1
8. Παπᾶ Σπυρίδων - Κατουνάκια	1
9. Παπᾶ Σάββας - Νέα Σκήτη	1
10. Παπᾶ Ματθαῖος - Ἀγ. Ἄννα	1
11. Παπᾶ Χρύσανθος - Νέα Σκήτη Ἀντιπρόσωπος Σάββας Μοναχός	1
12. Παπᾶ Παῦλος Γρηγοριάτης - Ἀντιπρόσωπος Μοναχός Διονύσιος Ἀγ. Ἄννα	1
13. Παπᾶ Σεραφεῖμ Ρώσος Καρούλια - Ἀντιπρόσωπος Ἀκάκιος Μοναχός Νέας Σκήτη	1
- Ἐκλέγεται ὡς Γραμματεὺς ὁ Μοναχός Σίμων Κελλιόν Ἀγ. Σάββας Ἱερά Μονή Σίμωνος Πέτρας.

ΘΕΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐξετάζεται ἐάν ἔχουν εἰδοποιηθῇ ὅλοι:

1. Ἀποφασίζεται νὰ μεταβῶν εἰς τὸν Ἱερωμ. Ἐφραίμ - Ἀγ. Ἄννης οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τοὺς ἐσυνόδευσε καὶ ὁ Γέροντας Διονύσιος. Ὑπ' ὄψιν ὅτι, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Συνάξεως, ὁ Ἱερωμ. Ἐφραίμ εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Παπᾶ Ματθαῖον καὶ τὸν Παπᾶ Ἰωακείμ, ἀλλὰ ἡρνήθη νὰ ἔλθῃ.

2. Ὁ Παπᾶ Γεώργιος εἰδοποιήθηκε δι' ἐπιστολῆς τοῦ Παπᾶ Νεκταρίου, τὴν ὁποῖαν ἐπέδωσε ἰδιοχείρως ὁ Μοναχός Μερκούριος. Ἠρνήθη νὰ ἔλθῃ. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου Παπᾶ Μεθόδιος, πρὸ τῆς Συνάξεως καὶ παρουσία τῶν πατέρων, ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Παπᾶ Γεώργιος εἰδοποίησε τὸ μοναστήρι ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ διακόψῃ ἐπικοινωνίαν με τοὺς γύρω του Παπα Παντελεήμονα, Νανοπουλαίων, Γέροντα Δημήτριον κ.λπ. με τὸ αἰτιολογικόν ὅτι ἐμεγάλωσαν μαζί ἀπὸ παιδιά καὶ δὲν δύναται νὰ χωρίσῃ τώρα.

3. Παπᾶ Εὐθύμιος - Κερασιά εἰδοποιήθηκε τὸ πρῶν τοῦ Σαββάτου 3.5.81 ἀπὸ τὸν Ἱερωμ. Εὐμένιον καὶ Γρηγόριον ὁΜναχόν. Ἠρνήθη νὰ προσέλθῃ.

4. Παπᾶ Μηνᾶς - Ἀγία Ἄννα. Εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Παπᾶ Σάββα - Νέα Σκήτη. Ἠρνήθη νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ στείλῃ ἀντιπρόσωπον.

5. Παπᾶ Γεράσιμος - Κερασιά εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Παπᾶ Εὐμένιον καὶ Μοναχόν Γρηγόριον. Δὲν προσήλθε δι' ἄγνωστον αἰτίαν.

6. Παπᾶ Βαρθολομαῖος καὶ Παπᾶ Συμεὼν εἰδοποιήθησαν ἀπὸ τὸν Κέροντα Διονύσιον.

7. Παπᾶ Ἀθανάσιος πρῶν Γρηγοριάτης. Εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Μοναχόν Μερκούριον καὶ Μοναχόν Σίμωνα - Κελλιόν Ἁγίος Σάββας καὶ ἡρνήθη νὰ ἔλθῃ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ὁ παπᾶ Γεράσιμος - Κερασιά ἐδήλωσε εἰς παπᾶ Εὐμένιον καὶ ὁΜναχόν Γρηγόριον ὅτι τάσσεται εἰς τὸ πλευρόν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ.

Ὁ παπᾶ Μόδεστος - Κερασιά ἐδήλωσεν εἰς παπᾶ Εὐμένιον καὶ ὁΜναχόν Γρηγόριον ὅτι τάσσεται εἰς τὸ πλευρόν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν παπᾶ Ἐφραίμ καὶ ἔφερε ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ τὸν Μοναχόν Ἐλευθέριον.

Ἡ Σύναξις συμφωνεῖ ὅτι εἰδοποιήθησαν ὅλοι καλῶς.

ΘΕΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ

1. Ὁ σκανδαλισμός τῶν Ἱερέων καὶ Μοναχῶν ἀπὸ τὴν συλλειτουργίαν τοῦ Ἱερομ. Γεωργίου μετὰ τοῦ Ἱερομ. Παντελεήμονος Νανοπούλου καὶ Νεοφύτου Ἱερομ. Μονῆς Ἐσφιγμένου. Οἱ σκανδαλισθέντες μετέβησαν εἰς Ἱερωμ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΝ - ΚΕΡΑΣΙΑ καὶ ἠρώτησαν περὶ τοῦ πρακτέου, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τῶν τὴν ἐπικειμένην πανήγυριν τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Ἀπεστάλησαν με ἐπιστολὴν τοῦ Πνευματικοῦ Νεκταρίου εἰς Μονὴν Ἐσφιγμένου πρὸς παροχὴν διευκρινίσεων. Ἡ Ἱερά Μονή Ἐσφιγμένου ἀπήντησε διὰ τῆς ὑπὸ ἡμερ. 29.4.81 ἐπιστολῆς, ἥ ὁποία ἀνεγνώσθη. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Μονῆς συνεφώνησαν ὅτι εἰδοποιήθησαν ἅπαντες. Οἱ παριστάμενοι συμφωνοῦν ὅτι ὀρθῶς τὰ διατυπώνει ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ καταλογίζει τὰς εὐθύνas. Διὰ τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου ἡ δοθεῖσα ἀπάντησις τῆς θεωρεῖται ὡς ἡ πρέπουσα εἰς τὸ θέμα τοῦ σκανδάλου καὶ εὐδὲν θέμα ὑπάρχει δι' αὐτήν.

2. Διὰ τὸ θέμα τοῦ ἱερομονάχου Γεωργίου ἀποφασίζεται νὰ διευκρινισθῇ διεξοδικῶς τὸ θέμα καὶ νὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν μὴ ἐπανάληψιν τοιοῦτων σκανδάλων. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ παπᾶ Δαμιανοῦ μοναχός Ἀθανάσιος αἰτεῖ διευκρινίσεις διὰ τὸ θέμα τοῦ σκανδάλου.

— Ἀναγνώσκεται τὸ πρακτικόν τῆς Συνά-

ξεως των ιερών της 19.4.78 καί εβεβαιώθη ότι ο ιεροδιάκονος Εὐθύμιος ἰδία βουλήσει εὐρέθη ἔκτος Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου καί ἐκώλυσεν ἡμᾶς ἀπὸ τὴν μετ' αὐτοῦ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν.

— Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἱερομ. Χρυσάνθου Μοναχὸς Σάββας, δηλώνει ὅτι συνεχίζει νὰ ἐπικοινωνῇ μετὰ τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὁ ὁποῖος σήμερον εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξεντίος, καί μετὰ τὸν νόμιμον διάδοχον αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον παραμένει ἐντός τῶν ὁρθῶν δογμάτων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν ἀνωτέρω διατύπωσιν τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας αὐτοῦ συμφωνοῦν ΑΠΑΝΤΕΙΣ οἱ παρισταμένοι.

— Ἀνεγνώσθη ἡ ἐπιστολὴ τῶν Μητροπολιτῶν κ.κ. Ἀκακίου καὶ Θεοφάνους κ.κ. Χρυσοστόμου ἀπὸ 27.2.79. Ἀποκλήρυξις.

— Ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου ὑπὸ ἡμερομ. 20.3.79 εἰς ἀπάντησιν ἀποκηρύξεως. Πρὸσωπικὴ ἐπιστολὴ.

— Ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τῶν Μητροπολιτῶν κ.κ. Ἀκακίου καὶ Χρυσοστόμου εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἡμερομ. 30.6.79.

— Ἀνεγνώσθη ἐξώδικος δὴλωσης Μητροπολίτου κ.κ. Χρυσοστόμου τῆς 3.9.80.

— Ἐβεβαιώθησαν ἅπασαι αἱ φωτοτυπίαὶ ὡς γνήσιαι ἀπὸ ΑΠΙΑΝΤΙΑΣ τοὺς παρισταμένους.

— Ἄπαντες οἱ παρισταμένοι ἐβεβαιώθησαν ὅτι οἱ Μητροπολίται Θεοφάνους κ.κ. Χρυσόστομος Κιόσης καὶ Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιος δι' ἐξωδίκων καὶ ἀποκηρύξεων διέκοψαν ΠΙΑΣΑΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἀποκηρύξαντες αὐτήν.

Ἐρωτηθέντες ἕνας ἕκαστος ἐκ τῶν παρισταμένων καὶ ἐν σειρά, ΕΔΗΛΩΣΙΑΝ μετὰ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΟΣ ὅτι ἡ ΕΥΘΥΝΗ τῆς ΑΠΟΚΗΡΥΞΕΩΣ ΠΑΡΥΝΕΙ τοὺς ἐνεργήσαντας αὐτὴν Μητροπολίτην Θεοφάνους κ.κ. Χρυσόστομον καὶ Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιον.

— ΑΠΑΞΑΠΑΝΤΕΙΣ ἐξέφρασαν τὸν ΑΠΟΤΡΟΠΙΑΣΜΟΝ ΤΩΝ διὰ τὴν ΑΠΟΚΗΡΥΞΙΝ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Μητροπολιτῶν κατὰ φανεράν παράβασιν τῶν ἱερῶν κανόνων. Παραπέμπομεν εἰς τὸν ΙΕ τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου. Ὁ Μοναχὸς Ἀθανάσιος ἐπείσθη διὰ τὴν αἰτίαν τοῦ σκανδαλισμοῦ τὴν προερχομένην ἐκ τῶν συλλειτουργιῶν Ἀγιορειτῶν ἱερομονάχων ἐπικοινωνούντων μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν κ.κ. Ἀκακίου καὶ Χρυσοστόμου.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐρώτησις Ἱερομ. Σάββα Σιμωνοπετρίτου.

— Μετὰ τὴν ἀποκήρυξιν καὶ χωρισμὸν τῶν Μητροπολιτῶν κ.κ. Ἀκακίου καὶ Χρυσοστόμου ἀπὸ τὴν Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐ-

ξεντίου, δυνάμεθα νὰ ἐπικοινωνήσωμεν μετ' αὐτῶν;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπικοινωνήσωμεν καὶ ἐδόθη ὑπὸ ὅλων τῶν παρισταμένων.

ΘΕΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περὶ τοῦ ἐὰν δυνάμεθα νὰ συλλειτουργοῦμεν μετὰ ἱερεῖς ἢ ιεροδιακόνους, οἱ ὁποῖοι συλλειτουργοῦν μετὰ τῶν ἀνωτέρω Μητροπολιτῶν κ.κ. Ἀκακίου καὶ Χρυσοστόμου. Κατηγορηματικῶς ἀπήντησαν ἅπαντες οἱ παρισταμένοι, λέγοντες ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ συλλειτουργήσωμεν μετ' αὐτῶν.

ΘΕΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περίπτωσης ἱερομ. Γεωργίου Προβάτας

— Συλλειτουργήσας μετὰ τοῦ ἱερομ. Παντελεήμονος Νανοπούλου, ὁ ὁποῖος συλλειτουργεῖ μετὰ τῶν μητροπολιτῶν κ.κ. Ἀκακίου καὶ Χρυσοστόμου. Λαμβανόμενα μέτρα. Ὁ ἱερομ. Σπυρίδων - Κατουνάκια ἔχει τὴν γνώμην νὰ ὑπογραφῇ χαρτὶ καὶ ἕκαστος ἱερομ. νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς μόνην Κανονικὴν Σύνοδον τὴν Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου καὶ νὰ ἔχῃ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς, τοὺς δὲ ἀποκηρύξαντας αὐτὴν ἄνευ κανονικοῦ λόγου, καταδικάζω. Ἐχομεν ὅλοι συμφωνήσῃ ἐπ' αὐτοῦ. Χάριν τῆς εἰρήνης, ἀπεφασίσθη νὰ παραβλεφθῇ ἡ συγκεκριμένη παράβασις τοῦ ἱερομ. Γεωργίου. Ἐν πλειοψηφίᾳ ἀπεφασίσθη εἰς περιπτώσιν ὑποτροπῆς νὰ διακοπῇ πᾶσα μετ' αὐτοῦ πνευματικὴ ἐπικοινωνία, καθὼς καὶ μετὰ οἰουδηδήποτε μελλοντικοῦ παραβάτου. Ὀφείλει οὗτος πρὸ τῆς πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, δι' ἰδίων κόπων καὶ ἐξόδων νὰ δηλώσῃ ἐγγράφως εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τὴν πρόθεσίν του διὰ διακοπὴν πάσης μελλοντικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν κ.κ. Ἀκακίου καὶ Χρυσοστόμου, καθὼς καὶ μετὰ παντός κληρικοῦ ἐπικοινωνούντος μετ' αὐτῶν. Ἡ ἐγγραφὸς αὐτῆς ὁμολογίας του θὰ πρέπει νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἐσφιγμένου δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς πανηγύρεως, διὰ νὰ δυνηθῇ αὕτη νὰ ἐηδοποιήσῃ τοὺς ζηλωτὰς ἱερομονάχους καὶ Μοναχοὺς. Τὴν εἰδοποιήσιν τοῦ ἱερομ. Γεωργίου δι' ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω θὰ ἀναλάβῃ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἱερομ. Μεθόδιος καὶ Μοναχὸς Χρυσόστομος διὰ τῆς υπογραφῆς τῶν ἐβεβαίωσαν ὅτι ἐλέγχθησαν ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω, χωρὶς νὰ εὐθύνονται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἐκ τῆς Μονῆς πρὶν ληφθῇ ἡ ἐνυπόγραφος συγκεκριμένη αὕτη.

ὑπέγραψαν δὲ καὶ ἐκάστην σελίδα τοῦ ἐξ ἐπτὰ σελίδων πρακτικοῦ, πρὸς πίστωσιν τῆς γνησιότητος αὐτοῦ μετὰ τοῦ Μοναχοῦ Γρηγορίου ἀπὸ τὴν Κερασιά.

— Ἱερομ. Μεθόδιος

— Χρυσόστομος Μοναχός

— Γρηγόριος Μοναχός α.α. ἱερομ. Νεκταρίου

ΠΑΤΕΡΙΚΑ

Η ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

(Μεγάλου Βασιλείου)

—Μετάφρασις—

«Ἀπὸ τὰ δόγματα καὶ τὰ κηρύγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν φυλαχθῇ μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἅλλα μὲν ἔχομεν (παραλάβει) ἀπὸ τὴν γραπτὴν διδασκαλίαν, ἅλλα δέ, ἀφοῦ μετεδόθησαν εἰς ἡμᾶς κατὰ μυστικὴν (ἀγραφον) συνήθειαν, τὰ ἐδέχθημεν ἐκ τῆς παραδόσεως τῶν ἀποστόλων βεβαίως καὶ τὰ δύο ἔχουν τὴν ἰδίαν δύναμιν διὰ τὴν εὐσέβειαν. Καὶ εἰς αὐτὰ κανεῖς δὲν θὰ ἔχη ἀντίρρησην, κανεῖς θέβαι, ὁ ὁποῖος, ἔχει λάβει τουλάχιστον ἔστω καὶ μικρὴν πείραν τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν. Διότι ἐάν θὰ ἐπιχειρούσαμεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰ ἄγραφα ἀπὸ τὰ ἔθιμα, διότι δηθὲν δὲν ἔχουν μεγάλην δύναμιν, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῶμεν (ἀπαρτηρήτως) θὰ ἐζημιώναμεν εἰς αὐτὰ τὰ σπουδαιότερα (πλέον εὐαίσθητα) σημεῖα τὸ Εὐαγγέλιον· μᾶλλον δέ θὰ μεταβάλλωμεν τὸ κήρυγμα εἰς ἀπλήν (ἀπογυμνωμένην) ὀνομασίαν. Παραδείγματός χάριν (διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ πρῶτον καὶ πάρα πολὺ γνωστὸν εἰς ὅλους) ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, πού γραπτῶς μᾶς ἐδίδαξε νὰ σφραγίζωνται (σημειώνονται) μὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ποῖον γραπτὸν ἔργον μᾶς ἐδίδαξε τὸ νὰ εἴμεθα ἐσπραμμένοι πρὸς ἀνατολὰς κατὰ τὴν προσευχὴν; Ποῖος ἀπὸ τοὺς Ἁγίους ἔχει ἐγγράφως κληροδοτήσει εἰς ἡμᾶς τοὺς λόγους τῆς ἐπικλήσεως διὰ τὸν καθαιγιασμόν τοῦ ὄρθου τῆς «θείας» Εὐχαριστίας καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας; Διότι δὲν ἀρκούμεθα εἰς αὐτά, διὰ τὰ ὁποῖα ἀνέφερον ὁ Ἀπόστολος ἡ τὸ

Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ λέγομεν ἐπὶ πλέον ἄλλα πρὸ αὐτῶν ἢ μετὰ ἀπὸ αὐτά, ἀφοῦ τὰ παρελάβομεν ἀπὸ τὴν ἀγραφον διδασκαλίαν».

ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ
(Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου)

—Μετάφρασις—

«Καθὼς ἀκριβῶς οἱ ἔμποροι κατέρχονται εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, τρόπον τινά εἰς τὸν θάνατον τοῦ ὕδατος, διὰ νὰ εὗρουν ἐκεῖ μαργαρίτας, πού στολίζουν τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ παρκύραν, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ μοναχοὶ ἐξέρχονται γυμνοὶ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ κατέρχονται εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης τῆς κακίας καὶ εἰς τὸ ἀπύθμενον βάθος τοῦ σκότους καὶ παίρνουν ἀπὸ τὰ βάθη καὶ φέρνουν ἐπάνω πολυτίμους λίθους, πού εἶναι κατάλληλοι διὰ τὸ στεφάνι τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν ἐπουράνιον Ἐκκλησίαν, διὰ τὸν νέον αἰῶνα καὶ τὴν φωτεινὴν πόλιν καὶ τὸν ἀγγελικὸν λαόν».

Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΙΟΝ
(Μεγάλου Βασιλείου)

—Μετάφρασις—

«Διότι ἐγὼ ὀνομάζω (τὸ κοινόβιον) τελειότητα κοινωνίαν τοῦ βίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ἐξορισθῇ ἡ ιδιότης τῆς ἰδιοκτησίας (κατοχῆς ὑλικῶν ἀγαθῶν) καὶ ἔχει ἐκδιωχθῇ ἡ ἀντίθεσις γνωμῶν, ἐνῶ κάθε ταραχὴ καὶ φιλονεικία καὶ ἐριδὲς ἔχουν ἀπομακρυνθῇ· κοινὰ δέ εἶναι ὅλα, αἱ ψυχαί, αἱ γνώμαι καὶ ὅλα ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα τρέφονται καὶ φροντίζονται τὰ σώματα· κοινός ὁ Θεός, κοινόν τὸ πρὸς διαπραγμάτευσιν ἀντικείμενον τῆς εὐσεβείας, κοινὴ ἡ σωτηρία, κοινὰ τὰ ἀγωνίσματα, κοινοὶ οἱ κόποι, κοινὰ τὰ στεφάνια, ἓνας εἶναι οἱ πολλοὶ καὶ ὁ ἓνας θέν εἶναι ὁ μόνος, ἅλλα μέσα εἰς περισσώτερος. Τί εἶναι ἰσάθειον πρὸς τὴν πολιτείαν αὐτήν; Τί δέ περισσώτερον εὐτυχές; Τί δέ τελειότερον ἀπὸ τὴν σύνδεσιν καὶ τὴν ἑνωσιν; Τί δέ περισσώτερον θελκτικόν ἀπὸ τὴν σύνθεσιν τῶν ἡθῶν καὶ τῶν ψυχῶν; Ἄνθρωποι, πού ἐξεκίνησαν ἀπὸ διαφορετικὰ γένη καὶ χώρας, συνηρμόσθησαν εἰς τὸσον μεγάλην τελειότητα ταυτότητος, ὥστε νὰ θεωρῇται, ὅτι εἶναι μία ψυχὴ, εἰς πολλὰ σώματα, ἐνῶ τὰ πολλὰ σώματα νὰ παρουσιάζονται ὡς ὄργανα μιᾶς ψυχῆς. Ὅποιος ἀσθενεῖ σωματικὰ ἔχει πολλοὺς νὰ ὑποφέρουν ψυχικὰ μαζί του· ὁποῖος ἀρρωσταίνει καὶ καταπίπτει ψυχικὰ, ἔχει πολλοὺς, πού τὸν θεραπεύουν καὶ τὸν ἀνορθώνουν ὅλοι μαζί».

Ἐλευθέριος Μοναχός α.α. Ἐφραίμ Ἱερομ.
Ἀγ. Ἄννα

- Ἱερομ. Ματθαῖος
- Σάββας Μοναχός α.α. Ἱερομ. Χρυσάνθου
- Εὐμένιος Ἱερομ.
- Ἀκάκιος Μοναχός α.α. Ἱερομ. Σεραφεῖμ

Ρώσσου

- Στέφανος Ἱερομ. Σέρβος
- Σάββας Ἱερομ. Σίμωνος Πέτρας
- Διονύσιος Μοναχός α.α. Παύλου Ἱερομ.
- Ἰωακείμ Ἱερομ.
- Ἀθανάσιος Μοναχός α.α. Παπὰ Δαμιά-

νοῦ

- Σάββας Ἱερομ. Νέα Σκήτη
- Σπυρίδων Ἱερομ. Κατουνάκια
- Ἀκριβὲς Ἀντίγραφον—

Σίμων Μοναχός Κελλίον Ἀγ. Σάββας Ἱερὰ Μο-
νή — ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

Στιγμιότυπον από τὴν τελετὴν, ὅπου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Αὐξέντιος, ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Φανουρίου Γλυφάδος.

Η ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ὁ Ζήλος

Πολλοὶ εἶναι οἱ Χριστιανοὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, δηλονότι οἱ πιστεύοντες τὸν Χριστὸν ὡς Θεάνθρωπον, τὰ δὲ πλῆθη αὐτὰ τῶν Χριστιανῶν ἀριθμοῦνται εἰς μυριάδας μυριάδων καὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ λογίῳ - λογίῳ ἔθνη καὶ λαοὺς, ἀνὰ τὴν ὑμῆλιν.

Ὅμως, δὲν ὑπάρχει ταύτησις πνευματικὴ ἀναμέσῳ ὅλων τούτων τῶν πιστευόντων εἰς Χριστόν, διότι ἔχουν πολλαπλὰς παραδόσεις καὶ ἥθη, ὁ δὲ νόμος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἔχει ἰσασύτας παραλλαγὰς ἐφαρμογῆς, ὅσοι οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων.

Αἱ ὁργανωμέναι δὲ αὐτῶν Ἐκκλησίαι εἶναι πάμπολλαι, ὁμοίως εἰς δεκάδας χιλιάδων ἀριθμοῦμεναι, ὁ δὲ ζήλος πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἐξαιρετικὰ ἀξιόλογος.

Ἐν τούτοις τὰ πλῆθη ταῦτα τῶν Χριστιανῶν σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἔχουν ὑποπέσει εἰς πλάνας καὶ πνευματικὰς διαστροφάς, καὶ ἐγένοντο βλάσφημα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐφώτισεν τοὺς προφῆτας, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Διδασκάλους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας,

ἵνα ἔχωσιν κοινόν Νόμον, κοινόν Πνεῦμα καὶ κοινόν Πατήριον, ἐντὸς τῶν ὁρίων, τῶν ὁποίων ὤρισεν, ἐντὸς τῆς νοητῆς μάνδρας τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Τούτο βεβαίως ἀληθῶς τέλειον εἶναι ὅτι οἱ τὴν ἐρμηνείαν τῶν Θείων Νόμων ποιήσαντες Ἅγιοι Ἡμῶν Πατέρες, ἐν Συνόδοις καὶ Ἀποφάσεσι, ἐθέσπισαν τὸν Συνταγματικόν Πολιτικόν Νόμον τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνίας.

Αὕτη ὅλη ἡ τάξις τῶν Θείων Νόμων ἐμπνέει τὴν Μίαν Ἁγίαν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Εἰς αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἐπαναπαύεται ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου, οἱ δὲ ἔξω τῶν Νόμων Αὐτῆς κείμενοι εἶναι πεπλανημένοι, παρασυρθέντες ἕως πωρώσεως εἰς παρερμηνείας τῶν Ἀείων Νόμων, ὥστε Χάριν οὐκ ἔχουσι.

Τούτο δὲ γέγραπται «οἱ βλάσφημοὶντες τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Χάριν οὐκ ἔχουσιν, οὔτε ἐν τῷ νῦν οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι...» καὶ τοιοῦτοι βεβαίως βλάσφημοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι τῶν

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ

Συνελθούσα ἐκτάκτως ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς Θεσ)νίκην καὶ ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Θεσ)νίκης Μακεδονομάχων 11, ἐκ τῶν Ἀρχιερέων σήμερον τὴν 28 Ἰουλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, Πειραιῶς κ.κ. Γερόντιος, Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικος, Θεσ)νίκης κ.κ. Εὐθύμιος Πατρῶν κ.κ. Θεόφιλος, Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανάσιος καὶ Εὐρίπου κ.κ. Ἰουστίνος.

ΘΕΜΑ: Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὅρει Σύναξις τῶν Ζη-

Χριστιανῶν, ὅπου ἐπιλονήθησαν ἀπὸ τὴν Ἀληθεῖαν τῶν Θεῶν Νόμων, μετατραπέντες εἰς Αἰρετικούς καὶ Σχισματικούς τῆς Ἀγίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ὡστε καὶ Ζήλον ἐάν ἔχουν, ὁ Ζήλος αὐτῶν εἶναι διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄχι διὰ τὸν Θεόν καὶ τὸν Ἀγίον Οἶκον Αὐτοῦ.

Τοῦτο προεῖπεν καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος, «...μαρτυρῶ γάρ αὐτοῖς, ὅτι Ζήλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, ἀγνοοῦντες γάρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στήσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν...».

Αὕτῃ ἡ ἀνυποταγὴ ὅλων τῶν αἰρέσεων, τῶν σχισμάτων καὶ τῶν παρασυμαγωγῶν, κατέστησεν τοὺς αἰδικοὺς ἕως θανάτου εἰς τὸν Κύριον καὶ ὡς τοιοῦτοι θέλουσι κριθεῖ.

Ὡστε τὰ ἔργα τῶν εἶναι ὡς «ἄχυρα» ἄνευ λόγου καὶ οὐσίας, ὅτι ἀνθρώπινα καὶ ὄχι τῆς χάριτος, διότι ἡ εὐλογούσα τ' Ἀγία ἔργα, δηλονότι ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου, ἐδρεύει εἰς τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ εὐρίσκεται εἰς τοὺς κόλπους καὶ τὰ νάματα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια ἐθέσπισαν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Ἐκ τῆς ἀδικίας δὲ τὴν ὁποῖαν ἐποίησεν ἀρνηθέντες τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Χάριν στερηθέντες, ἐγένοντο φορεῖς τόσων πολλῶν βλασφημιῶν, ὥστε ἡ Πίστις τῶν ἐγένετο χειρότερα τῶν Φαρισαίων, ὄντως ἐχθροὶ κατ' οὐσίαν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται ὡς Θεόν.

Εἶναι δὲ ἐχθροὶ διότι ὄχι μόνον τὸν Νόμον Αὐτοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην τῆς Ὁρθοδοξίας παρέβησαν, πλὴν ἐξουθενώσαν Αὐτὴν ἕως θανάτου, ὅτι δὲ ἡ Ὁρθοδοξία ζεῖ σήμερον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ παλαιοῦ εὐστολοῦ καὶ τῆς Νομίου Ἡμῶν Συνόδου, τοῦτο εἶναι θαῦμα τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ὑπεσχέθη διὰ τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν ὅτι «πῦλαι Ἀδοὺ οὐ κατισχύουσιν Αὐτῆς», Ἀδὴς δὲ ἐν προκειμένῳ πᾶσαι Αἵρεσις, πᾶσα παρασυμαγωγὴ καὶ πᾶν σχίσμα, καὶ δὴ τὸ πλῆθος ὅλων τῶν περιλανημένων Χριστιανῶν.

Λωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἐπὶ τῆς συλλειτουργίας τῶν Ἱερομονάχων Γεωργίου Προβάτας, Εὐθυμίου Κερασίας καὶ Παντελεήμονος Νανουύλου, μετὰ τῶν τέως Μητροπολιτῶν Ἀκακίου καὶ Χρυσοστόμου καὶ πραξικοπηματιῶν.

Ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἀναγνοῦσα τὸ Πρακτικὸν τῆς Συνάξεως ὑπὸ ἡμερομηνίας 5.5.81, ἀκούσασα καὶ προφορικῶς τῶν Ὁσικατῶν Νοναχῶν Γέροντος Διονυσίου, Ἀκακίου καὶ Μερκουρίου περὶ τοῦ πρακτικῆς θέματος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίων περιστατικῶν ὅτινα κατὰ καιροῦς ἐδημιούργησαν οἱ ὡς ἄνω Ἱερομόναχοι περιερχόμενοι τὰς Μητροπολιτικὰς περιφερείας Ἱεραουργοῦντες καὶ ἐξυπηρετοῦντες πιστοὺς πνευματικῶς, αὐτοὶ δὲ οὗτοι κοινωνοῦντες μετὰ τῶν ἐκπτώτων Ἐπισκόπων τῶν ἀποκηρυξάντων τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὸν Μακαριώτατον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν πραξικοπηματιῶν,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

ὅτι οὐδεμία πνευματικὴ κοινωνία ἔχει μετὰ τῶν εἰρημένων Ἱερομονάχων καὶ ὅλων ἐκείνων οἵτινες κοινωνοῦν μετ' αὐτῶν πρὸς τοῦτοις δὲ καθιστὰ ὑπευθύνους καὶ ἅπαντας τοὺς ἐν Ἀγίῳ Ὅρει Πανοσιωτάτους Ἱερομονάχους οἵτινες θὰ συλλειτουργήσουν μετὰ τῶν διὰ κανονικοῦς λόγους ἀποκοπέντων ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Ἱερομονάχων, μέχρι τῆς ἀνανύψεως καὶ διορθώσεως αὐτῶν.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Πρόεδρος

Τὰ Μέλη

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 28ῃ Ἰουλίου 1981

Πρὸς τὸν καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἀρχ. Εὐθύμιον Πανοσιολογιώτατε,

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου ἀντίγραφον τῆς ὁποίας ἀποστέλλωμεν ἡμῖν συνημμένως πατρικῶς προτρέπομεν τὴν ὑμετέρᾳ Πανοσιότητι καὶ τὴν περὶ ὑμᾶς Ἱερὰν ἀδελφότητα ὅπως τοῦ λοιποῦ μηδεμίαν κοινωνίαν ἔχητε μετὰ τῶν συνιεργαζομένων Ἱερομονάχων μετὰ τοὺς ἀποκηρύξαντας τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Ἀρχιερεῖς (Ἀκάκιον καὶ Χρυσόστομον) καθὼς καὶ τοὺς πραξικοπηματίας.

Ἐντελλόμεθα δὲ ὅπως συλλειτουργήτε ἐλευθέρως μετὰ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὅρει Πανοσιωτάτων Ἱερομονάχων τῶν ἀκολουθούντων τὴν καθ' ὑμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΤΑ ΟΨΩΝΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Οἱ Αἰρετικοί

Ὅλοι αἱ ἀμαρτίαι δύνανται νά οικονομηθοῦν διά τῆς μετανόιας, ἀλλ' ὅταν δέν ὑπάρχει μετάνοια τότε αἱ ἀμαρτίαι ἀνεξομολόγηται, συνοδεύουν τόν ἀμαρτωλόν μετὰ θάνατον, εἰς τό Αἰώνιον Κριτήριον, αἱ δέ ἀμαρτίαι τοῦ ἀμαρτωλοῦ, διά κολάσεως ἐκδικοῦνται ἀπό τόν Θεόν.

Διά ταῦτα γέγραπται «...τά γάρ ὁψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος...», τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι αἱ ἀμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων βαρύνουν αὐτούς, ὥστε μὴ ἔχοντες μετάνοιαν, ὁδηγοῦνται εἰς πόρῳιν πνευματικῇν, ἕως ὅπου ἡ τύφλωσις ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἐλπίδα μετανόιας.

Αὕτῃ ἡ τύφλωσις, ἡ ἀφαιρουσα πᾶσαν χάριν καί Ἁγιασμόν, χώραν λαμβάνει εἰς μεγάλας μάζας Χριστιανῶν, ὅταν υποπέσουν εἰς κακοδοξίας, ἵνα καταντήσουν Σχισματικοί καί πεπωρωμένοι ἐν τῇ θλῆσση τῶν, ὁδεύουν εἰς αἵρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἄγουν εἰς θάνατον καί καταδίκην Αἰώνιον.

Ἀλλά διά νά ἐπέλθῃ αὕτῃ ἡ χαλάρωσις τῶν λαῶν, ὥστε νά ὁδηγηθοῦν εἰς θλῆσσης τοῦ Σχίσματος καί τῆς αἵρέσεως, πρέπει νά ὑπάρχουν λόγοι σαφεῖς.

Τοιοῦτοι λόγοι εἶναι ἡ μαγεία τοῦ κόσμου τούτου, ἡ ὁποία ἔλκει τοὺς ἀδυνάτους καί τοὺς καθιστᾷ δούλους, ἕως θανάτου.

Αὕτῃ ἡ μαγεία τοῦ κόσμου τούτου ἔχει βάσιν τὴν ὕλην καί τὰς ψεύτικα ἡδονὰς αἱ ὁποῖαι ποτίζουν τοὺς ἀνθρώπους, ἕως ὅτου καθίστανται ὁψώνια.

Ἐκ ταύτης τῆς μαγείας οἱ λαοὶ καί τὰ ἔθνη ὑλοποιοῦνται, ἡ δέ ἄνεσις καί ὁ πολιτισμός καί ἡ πρόσδος, μὴ ἐλεγχόμενης δυνάμεως, ἀπορροφῶν τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων καί διά σφικτῶν ἀλύσεων περισφιγγουν αὐτούς, ἕως καθιστοῦν τούτους μωροὺς καί ἀνοήτους κατὰ Θεόν.

Ἡ ἐννοία τῶν ὁψωνίων τῆς ἀμαρτίας εἶναι εὐρεία καί δέν περιλαμβάνει μόνον τοὺς πορῳμένους σαρκικούς, φιλάργυρους, ἐγωιστὰς, ὑπερηφάνους, ματαιοδόξους, κλέπτας καί δολοφόνους. Ὁψώνια τῆς ἀμαρτίας εἶναι γενικώτερον οἱ μὴ ἔχοντες μηδαμῶς μετάνοιαν, ἐγκλωβισμένοι εἰς τὴν βιωτικὴν, δουλωθέντες εἰς αὐτὴν ἕως θανάτου.

Ὅμοιως θά ἐλέγομεν ὅτι οἱ κακόδοξοι καί οἱ αἰρετικοὶ ὄντες εἰς Σχίσματα καί Παρασυναγωγὰς, δέν ἔχουν θεαίῳς οὐδεμίαν ἀπολύτως μετάνοιαν, διότι ἐφ' ὅσον παραμένουν εἰς τὰς κακοδοξίας τῶν, καί εἰς τὰς θλῆσσης τῶν, εἶναι δοῦλοι τοῦ πονηροῦ πνεύματος τῶν, ἀσχετοῖ πάσης δικαιοσύνης κατὰ Θεόν, ὥστε ὁψώνια τῆς ἀμαρτίας λέγονται καί ὡς τοιαῦτα θέλουσι κριθεῖ ἐν τῇ Μελλούσῃ Κρίσει.

Ἀλλά γενικώτερον ὅσοι δέν ἔχουν μετάνοιαν καί εὐρίσκονται ἔξω τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας

Ὁρθοδόξιας, εἶναι ὁψώνια τῆς ἀμαρτίας.

Ἄλλοι μὲν ἄπιστοι, ἄλλοι ἑτερόδοξοι, ἄλλοι σχισματικοί, ἄλλοι αἰρετικοί, ἄλλοι παρασυναγωγοί. Πάντως δέ δουλεύοντες, οὐχί τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, εἰ μὴ τὴν ἀδικίαν τῆς πονηρίας τῶν, πρὸς ἐξουθενώσιν τῆς Ἀληθείας.

Οἱ δέ καρποὶ αὐτῶν δέν εἶναι καρποὶ Ἀληθείας πλὴν δηλητήρια καί σεσηπωμένοι, ὡς τόν θάνατον προκαλοῦντες.

Ἡ ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ὁδηγεῖ εἰς τὴν μετάνοιαν, ἡ δέ μετάνοια εἰς τόν Χριστόν πρῶτον, εἰς τόν οἶκον Αὐτοῦ δεῦτερον.

Εἰς δέ εἶναι ὁ ἀληθὴς οἶκος τοῦ Κυρίου καί τοῦτος ὁ οἶκος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τοῦτο λέγει καί ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν ὡς κάτωθι: «Νυνὶ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, δουλωθέντες δέ τῷ Θεῷ, ἔχετε τὸν καρπὸν εἰς ἁγιασμόν, τό δέ τέλος ζωὴν αἰώνιον...», ἡ δέ δουλεία πρὸς τόν Θεόν μόνον ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ εἶναι εὐλογημένη.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Τὴν Κυριακὴν τῆς 15ης Ἰουνίου ἐ.ε. ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἐν Κομοτηνῇ πληρ. Θράκης κατὸ πιν πολυμήνου καί πολυδύνου ἀσθενείας, ὁ τακτικὸς Ἐφημέριος τοῦ ἐν Κομοτηνῇ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ΓΟΧ Ἱερομόναχος π. Ἀρκάδιος Νταρέλης καταγόμενος ἀπὸ τὸ χωρίον Μέγα Κρανοβούνιον Κομοτηνῆς. Ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐξυπηρέτησε τὴν μαρτυρικὴν μας Ἐκκλησίαν ὄχι μόνον εἰς τό ἀκραῖον σημεῖον τῆς Ἑλλ. Θράκης, ἀλλὰ καί ὅπου ἐκαλεῖτο καί ἦτο ἀνάγκη, Θάσον, Μακεδονίαν καί ἀλλαχοῦ. Πιστός εἰς τόν Ἱερόν Ἀγῶνα φιλακόλουθος, μετρίχιος, φιλόφρων, φιλόξενος ὑπάκουος καί πειθαρχικός εἰς τοὺς ἀνωτέρους του, προσόντα τὰ ὁποῖα λείπουν ἀπὸ πολλοὺς κληρικούς τῆς ἐποχῆς μας. Συνετηρεῖτο ὄχι μὲ μισθὸν ἀλλὰ μὲ μικρὰν οικονομικὴν βοήθειαν εὐσεβῶν Χριστιανῶν τῆς ἐνορίας του. Ἐθρηνήθη διότι μεγάλη ἦτο ἡ ἀπώλεια διὰ τοὺς ΓΟΧ Κομοτηνῆς, ἀλλὰ οὕτως ηὐδόκησεν ὁ Κύριος. Ἐκδεύθη τὴν ἐπομένην ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ἐφημερίας του, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καί Θυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου καί ἐπὶ κληρικῶν, ταφεῖς ἐν τῷ οἰκογενειακῷ τάφῳ τοῦ νεκροταφείου τοῦ χωρίου του. Σύν τῶν Γ.Ο.Χ. Κομοτηνῆς καί οἰκείων του εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. ΑἰΩΝΙΑ ΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ.

Πρωτοιερέυς Γ.Ο.Χ. Δράμας

ΜΙΧΑΗΛ ΝΙΚ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

‘Ο ” Α Δ Ι Κ Ο Σ

Ἡ διάσπασις εἶναι ὁ χωρισμός τοῦ ἀδίκου ἀπὸ τὸν δίκαιον καὶ ἔχει ρίζας πονηράς καὶ πλάνας, αἱ ὁποῖαι διέπουν τὸ πνεῦμα καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀδίκου, ὥστε εἰς τελικὴν φάσιν τὸν καθιστοῦν ἀλαζονικόν καὶ ὑπερήφανον, ὁ δὲ ἐπερχόμενος χωρισμός εἶναι φυσικόν ἀποτελεσμα τῆς κακίας τοῦ ἀδίκου.

Ἡ κακία τοῦ ἀδίκου ἐξελλίσσεται εἰς ἔργα πονηρά, τὰ ὁποῖα κρύβουν τὴν ἰδιότητάς, τὸν ἀτομικισμόν, τὴν δοξομανίαν καὶ τὴν κενοδοξίαν.

Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀδίκου εἶναι συνεπῶς ἀταπείνωτον, σκληρόν καὶ ἀνάληπτον καὶ δύσκολα ὑποτάσσεται, ἡ δὲ τυχαία ὑποταγή εἶναι πάντοτε πολιτικὴ καὶ μηδέποτε ἀληθινή.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἄδικος λόγω τῆς σκληροκαρδίας του στερεῖται φόβου Θεοῦ, διότι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ σφραγίζει καὶ συνετίζει τοὺς μετ’ ἐπιμελείας προσέχοντας τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ.

Αὕτη ἡ ἐλλείψις τοῦ φόβου πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως καὶ ἡ ἐλλείψις τῆς ἀγάπης πρὸς Αὐτόν, καθιστᾷ τὸν ἄδικον δοῦλον τοῦ κακοῦ θελήματος, δοῦλον τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ, δοῦλον τοῦ προσωπικοῦ του «ἐγώ».

Υπὸ τοιαύτας συνθήκας ὁ ἄδικος δὲν ἐπιμελεῖται τὴν δικαιοσύνην, τὸ ἔλεος, τὴν εὐσπλαχνίαν καὶ τοῦ καιροῦ παρέρχονμένου καθίσταται

ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ὄργανον τῆς ἀδικίας, τὸν δὲ ἑαυτὸν συγχωρεῖ μαλακῶ τῷ τρόπῳ.

Μοιραίως ὡς εἶπομεν ἐξ ἀρχῆς ὁ ἄδικος διασπᾶται τοῦ δικαίου, τοῦ ὁποῖου ἡ καρτερία καὶ ἡ ὑπομονὴ εἶναι δυνάμεις ἀνασταλτικῆ τῆς κακίας τοῦ ἀδίκου.

Μοιραίως ὡς εἶπομεν ἐξ ἀρχῆς ὁ ἄδικος διασπᾶται τοῦ δικαίου, τοῦ ὁποῖου ἡ καρτερία καὶ ἡ ὑπομονὴ εἶναι δυνάμεις ἀνασταλτικῆ τῆς κακίας τοῦ ἀδίκου.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Θεόν χωρίζεται ὁ ἄδικος, τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ δὲν ἔχουν εὐλογία, οἱ Φαρισαϊκῶς ταῦτα ποιεῖ, διὰ τὸ «θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις».

Ὁ ἄδικος δὲν ἔχει γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἐάν ᾔθελε ἰδῇ ἑαυτὸν εἰς πνευματικόν καθρέπτην, οὐδόλως θὰ ὀλοφύρετο, ἐπειδὴ πιστεύει ἑαυτὸν «πάνυ ἀγαθόν καὶ δίκαιον».

Βασικά ὁ ἄδικος στερεῖται πνευματικῶν χαρισμάτων, εἶναι ἐπιφανειακός, προσπαθεῖ νὰ εἶναι ἀρεστός τοῖς πᾶσι, πλὴν εἶναι τυφλός διὰ τὸν Θεόν καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, τὴν δὲ καρτερίαν καὶ μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ ἐκμεταλλεύεται πλὴν εἰς μᾶτην.

Περὶ τὸν νὰ εἶπωμεν ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν εἶναι πενιχρότατον διὰ τὸν ἄδικον, ἐάν δὲ εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν κόλπων Αὐτῆς, ἐκμεταλλεύεται τὰς δωρεὰς Αὐτῆς διὰ νὰ μὴν εἶπωμεν ὅτι «ἀρμέγει» Αὐτήν, ἐπὶ τὸ λαϊκώτερον.

Συνήθως ὁ ἄδικος κρύπτει ἐπιμελῶς κακὰς δοξασίας τὴν δὲ ἀνικανότητά του τὴν δικαιολογεῖ κρίνων καὶ κατακρίνων τὰ λάθη τῶν δικαίων, οἱ ὁποῖοι εὖρον... κρίτην ἐπὶ τῆς γῆς... τὸν ἄδικον.

Ἐν τούτοις ὁ Ἅγιος ἑὸς ταχέως ποιεῖ τὴν ἐκδίκησιν Αὐτοῦ, διότι ὁ ἄδικος εἶναι κατὰ Θεὸν «χλιαρός».

Οὕτω κηρύττει ὁ Θεὸς τὸν ἄδικον ἀδόκιμον τῆς πίστεως καὶ ὡς κακοφρονούντα καὶ θλάσφημον παραδίδει πρὸς ἔλεγχον αὐτὸν τὸν ἄδικον εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Η ΔΑΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

“Όταν ο Κύριος κατήλθεν εἰς τήν γῆν ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ, οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Ἰουδαῖοι δέν ἐπίστευσαν ὅτι ὄντως ἦτο Υἱός Θεοῦ καί ἐσταύρωσαν ἀδίκως τόν Δημιουργόν Τους.

Ἀλλά καί ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ὁποία ἐδέχθη τόν Κύριον ὡς Θεόν καί ἐπίστευσεν εἰς Αὐτόν, ὡς Σωτήρα καί Λυτρωτήν, ἀπεσκήρτησεν ἀπ’ αὐτοῦ ἐν ἔργοις, ὅτι τά ἔργα τῶν ἦσαν ἀντίθετα τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ καί ἀπεσκήρτησαν ἀπ’ Αὐτοῦ γενόμενοι ὄργανα τοῦ ψεύδους, ταυτέστιν τοῦ διαβόλου, ὡς Αἰρετικοί τῆς Ἀληθείας.

Αὕτη δέ ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός, εἶναι ἡ Ἀληθής Πίστις, τήν ὁποία ἕκαστος τῶν Χριστιανῶν πρέπει ν’ ἀνιχνεύῃ ὅπου εὐρίσκεται, καί ὡς Φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ, ταύτην τήν Ἀλήθειαν ν’ ἀποζητᾷ.

Διά νά δυνηθῇ δέ νά εὕρῃ ταύτην ὁ ἀληθής Χριστιανός, ὅς εὕρῃ τήν ἀληθῆν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία Νόμον Ἀληθείας ἔχει τόν Νόμον τοῦ Κυρίου, ὅπως τόν ἐρμήνευσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ διάδοχοι Αὐτῶν, οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν Θεῶν καί καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Διότι ὅστις ἀμφισβᾷ ὅτι οἱ λόγοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί τῶν Θεῶν καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἶναι ἀληθεῖς, οὗτος ἠρνήθη τήν Ἀλήθειαν καί τόν Χριστόν, ἐπειδή ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐφώτισεν τούτους τοὺς λόγους τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ἡ δέ ἀρνήσις τούτων τῶν λόγων τῶν Ἀγίων εὐθέως στρέφεται ὡς ἀρνήσις τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τό ὁποῖον εἶναι τό τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Διά ταῦτα ὡς ἀρνηταί τῆς Ἁγίας Τριάδος κηρύσσονται, ὥστε ὀλιγόπιστοι ἕως θανάτου ἐπιτιμῶνται.

Ἀλλωστε εἶναι γεγραμμένον «...οὐκ ἐξ ἔργων νόμον δικαιωθήσεται ὁ ἄνθρωπος ἀλλ’ ἐκ Πίστεως...» καί Πίστις εἶναι ἡ Ἀλήθεια τοῦ Κυρίου καί ἡ Χάρις Αὐτοῦ, ἡ ὁποία Χάρις ἐδρεύει εἰς τήν Μίαν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι θεμελιωμένη εἰς τοὺς λόγους καί τās ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί τῶν Θεῶν Συνόδων.

Ὁ ἐρευνητής συνεπῶς τῆς Ἀληθείας πρῶτον μὲν ὀφείλει νά μελετήσῃ τοὺς λόγους τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, εὐθύς δέ τὰ ἐπὶ μέρους τμήματα τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἵνα συλλάβῃ τό νόημα τῆς Πίστεως.

Τό τοιοῦτον ἔργον μετάνοια λέγεται καί ἀπαιτεῖ κόπον μεγάλον καί προαίρεσιν ἀγαθὴν, ὅσον νά μὴν εἶναι υπερήφανος καί ἐγωιστής, ἰδιαίτερα δέ νά ἐννοήσῃ τήν Χάριν τοῦ Κυρίου, τήν ὁποίαν δύναται νά ἐννοήσῃ μόνον ὅταν Αὐτῇ ἐπισκιάσῃ Αὐτόν καί ἐν προσευχαίς καί νηστεαῖς καί πολλὰς ἐλεημοσύνας, ὁδηγήσῃ τόν μετανοοῦντα εἰς τās πηγὰς τῆς Ἀληθείας, ἐνθα ἡ Χάρις τῶν λόγων τῶν Ἀγίων ἐδρεύει.

Αὕτη δέ ἡ χάρις θέλει ὁδηγήσῃ τόν μετανοοῦντα εἰς τήν Ἀγίαν Πίστιν, εἰς τόν Ἀληθῆν Χριστόν, εἰς τήν Ἀγίαν Ὁρθόδοξιν.

Λέγομεν δέ ἀληθῆν Χριστόν, διότι ὁ Αἰὼν μας ἐγένετο πλήρης ψευδο - Χρίστων κακοποιῶν, ἐμπόρων, ἐκμεταλλευτῶν, οἱ ὁποῖοι πωλοῦν τό Πνεῦμα καί τόν Χριστόν, ἵνα θησαυρίζουν ὑλικούς θησαυρούς, τόν δέ ἄτυχον καί ἀπρόσεχτον λαόν ὁδηγοῦν εἰς βόθυνον, ἐνθα πτώματα πτωμάτων ἐναπόκεινται.

Ἀληθής δέ Χριστός εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος Κληρικός, εἶναι ὁ ὑπάκουος καί ἐνάρετος Ἱερεὺς, ὅπου ἀκολουθεῖ πιστά, ὡς τέκνον ὑπακοῆς καί ὡς τέκνον Φωτός τήν Ἀγίαν Ὁρθόδοξιν καί τήν Ἀγίαν Σύνοδον Αὐτῆς.

Πολλοί ἐξ ἄλλου διαπρατάνουν ὅτι εἶναι Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ ἡ ψεύδονται ἢ πλανῶνται, ἐπειδὴ ἡ Ὁρθόδοξία δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μέ ἀταξίας, οἷες αἱ αἵρέσεις καί ἡ παραβάσις τοῦ Αἰωνίου Παισχαλίου, ἡ ὁποία ἐγένετο ἀπὸ τοὺς καινοτόμους καί μοδέρνους «παπάδες» τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Πτώματα πολλὰ, πλείστα καί ἀμέτρητα ἐπερίσσειαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἀπὸ τās αἵρέσεις καί τὰ σχίσματα καί τās παρασυναγωγὰς τῶν ψευδο - Χρίστων καί ψευδο - ποιμένων, ἀθεολογητῶν καί ἀκαταρτίστων πνευματικῶν.

Ὅσα ἔργα νόμου ἀγάπης, ἐλέους, εὐσπλαχνίας καί οἰκτιρμῶν ἐάν ποιοῦν, δέν ζωοποιοῦνται, οὔτε Χάριν ἔχουν, ἐάν δέν φέρουν τās εὐλογίας τῆς Ἁγίας Πίστεως, τῆς Ἀγίας Ὁρθόδοξας.

Τό χειρότερον δέ ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα θέλουσι καταστραφῇ ἀπὸ τό Θεῖον Πῦρ, τό ὁποῖον ἠρνήθησαν, δηλονότι τήν Ἀγίαν καί Ἀμωμον Ὁρθόδοξιν.

Μὴ ἔχοντες δέ Πίστιν Ὁρθόδοξον θέλουσι ἀπωλεσθῇ, ὅτι τέκνα τοῦ σκότους καί τέκνα τῆς ἀπαξίας ὑπάρχον, τό δέ ἔργον αὐτῶν οἰκουμενιστικόν καί διαβολικόν, ὡς τοιοῦτον ἀφανισθήσεται μετ’ αὐτῶν.

Ἰδετε καί μετανοήσατε, ὅσοι ἀληθῶς τόν Χριστὸν ἀγαπήσατε, τήν Ἀγίαν Πίστιν εὕρητε καί ταύτην τήν Χάριν λάβετε, ἵνα ἀληθῆς εἴῃ ἡ μετάνοια.

Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν

Εἶπεν ὁ Κύριον, «...ὅς ἐάν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ αὐτὸν τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν...».

Ὡστε αἱ ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου εἶναι Πνεῦμα Ἅγιον, μὴ δεχόμενα μῆτε ἀλλοίωσιν μὴδὲ ἄλλο τι, οἱ δὲ παραβάται ἐπιτιμῶνται μὲ καταδικὴν θανάσιμον.

Ἀλλὰ ποίαι εἶναι ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου, τὰς ὁποίας οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προσέχουν, διότι κινδυνεύουν ν' ἀπωλεσθῶν; Ταύτας τὰς ἐντολὰς τὰς ἐδίδαξεν ὁ Κύριος καὶ θεμελιῶνται εἰς δύο Νόμους μεγίστους καὶ ἀπαρασάλευτους, πρῶτος μὲν Νόμος ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, δεῦτερος δὲ ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Ἐξ αὐτῶν τῶν δύο κλάδων ἀναπτύσσεται ὅλη ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου καὶ ὅλος ὁ Νόμος καὶ ὅλαι αἱ ἐντολαὶ θεμελιῶνται. Καὶ ἡ μὲν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον εἶναι τόσον γνωστὴ, ὥστε πλεῖστα ὅσα ἐγράφησαν περὶ ἐλέους, συγχωρήσεως, μακροθυμίας, εὐσπλαχνίας καὶ ἄλλα πολὺ.

Ποία, ὅμως, ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν; Πῶς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ταύτην ἀπροσπαθῶς; Πῶς κατανοοῦμεν τὴν πρῶτιστον καὶ θεμελιώδη αὐτὴν ἐντολήν;

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ὡς πρώτη καὶ θεμελιὸς ἐντολή εἶναι ἡ εὐσέβεια πρὸς Αὐτόν καὶ τὸν Νόμον Αὐτοῦ. Ἡ εὐσέβεια ἐν ἔργοις ἐπιβάλλει τὴν ὑπακοήν εἰς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τοῦτο δὲ ὁμίλησεν διὰ τῶν Θείων Πατέρων καὶ οἰκοδόμησαν τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν.

Ὡστε ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν εἶναι ἡ ἀγάπη ἐν λόγοις καὶ ἔργοις πρὸς τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν. Τί λοιπόν; Ὅσοι δὲν εἶναι Ὁρθόδοξοι δὲν ἔχουν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν; Βεβαίως ναί!! Δὲν ἔχουν μὴτε ἀγάπην, μῆτε εὐσέβειαν, μῆτε φόβον, μῆτε τί ἄλλο. Ἐάν ἐρευνήσωμεν τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τούτων τῶν ἀνθρώπων θά ἴδωμεν σκότος καὶ ἔρεβος, φαρισαϊσμόν καὶ ἐπικρίνειαν, συμφεροντολογισμόν καὶ ὑπερηφάνειαν, μὴ πειθόμενοι τοῖς λόγοις τῶν Ἁγίων καὶ τὰς παραινέσεις Αὐτῶν, ὅπου τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου σαφέστατα διερμηνεύουν. Τοῦτοι, συνεπῶς, θά κριθοῦν ἐλάχιστοι, διότι δὲν ἤκουσαν τὴν ἐντολήν τὴν πρώτην καὶ μεγίστην τοῦ Κυρίου, δηλονότι τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν καὶ αὕτη εἶναι ἡ ὑπακοή

εἰς τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν. Ἀντιθέτως ἤκουσαν τὸν δεῦτερον νόμον, τὸν ὅποιον ἡρμήνευσαν κατὰ τὸ δοκοῦν, δηλαδή τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον καὶ ὡς τοιοῦτον πλησίον ἐθεώρησαν κυρίως τὸν... ἑαυτὸν τὸν.

Πολλοὶ ἐθεώρησαν τὰ τέκνα τῶν καὶ γενικώτερον τὰς οικογενεῖας τῶν, ἄλλως ἐάν καὶ τὸν δεῦτερον νόμον τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον ἡρμήνευον καλῶς, καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν θά ὀδηγοῦντο. Διότι ὡς πλησίον θά ἐθεώρουν τοὺς Ἁγίους Πατέρας, τῶν ὁποίων ἡ Χάρις θά περιέλουσεν πάσης ἀποστασίας καὶ αἱρέσεως. Ὡστε, καθ' ὅλα εἶναι ἀδικαιολόγητοι καὶ αὐτοκατάκριτοι, ἐπειδὴ κατ' οὐσίαν δὲν ἔχουν οὐδεμίαν μετάνοιαν, οὐδὲ φρόνησιν καὶ σύνεσιν πρὸς σωτηρίαν. Ἀντιθέτως οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, τὸν Νόμον Αὐτοῦ ἀκούουν, ταπεινὰ τοὺς Ἁγίους συμβουλευόμενοι καὶ εἰς τὰ προστάγματα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας πορεύονται. Νηστεύουν δὲ καὶ ἐγκρατεῦνται κατὰ τοὺς Νόμους Αὐτῆς, προσεύχονται ἀνελλιπῶς, ἀγωνίζονται τὸ κατὰ δύναμιν τὴν Ἀλήθειαν, σέβονται τὰς Ἁγίας Παραδόσεις, ὅπως τὸ εὐοτολογικόν, μηδεμίαν ἀλλοίωσιν δεχόμενοι, βοηθοῦν καὶ εὐσπλαχνίζονται τοὺς ἀδελφούς Ὁρθοδόξους, ἔχουν δὲ ταπεινώσιν μὴ ἐπαρόμενοι, γνωρίζουν τὴν Χάριν καὶ τὸν οὐπὲρ, ὅπως καὶ ὁ Ποιμὴν Αὐτούς. Πικρὸν καὶ λυπηρὸν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης τῶν Χριστιανῶν παρεβίασεν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, γενόμενοι οἱ πλεῖστοι τῶν πλείστων ἀσεβεῖς τῆς ἐντολῆς τῆς Ἀγάπης.

Διὰ ταῦτα ἂς πιστεύουν ὅτι ὁ Κύριος θέλει σώσει Αὐτούς, τοῦτο εἶναι ἡ πλάνη, διότι ὁ Κύριος ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως θέλει κρίνει ἐν δικαιοσύνῃ καὶ αὐστηρότητι, αὐτοὺς δὲ ὅπου ἐξουθένωσαν τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ, τὴν ἐντολήν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, ὡς ἐλάχιστοι θέλουν κριθεῖ, διότι ὅχι μόνον ἡγάπησαν τὸν Κύριον πλην καὶ ἐχθροὶ Αὐτοῦ κατεστάθησαν, διδάσκοντες κατὰ τὸ δοκοῦν, δηλονότι τὴν «σαθρὴν» πίστιν τῶν καὶ τὴν κακοδομίαν τῶν.

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

...Ἡ Φιλαργυρία εἶναι ὁ μυριακέφαλος δαίμων καὶ τῶν εἰδώλων ἢ προσκήνυσσις, εἶναι ἡ θυγάτηρ τῆς ἀπιστίας, προμηνύτρα λιμῶν καὶ ἀβροχίας.

Ὁ φιλάργυρος μυκτηρίζεται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἶναι ἐκούσιος παραβάτης αὐτοῦ.

Ὅταν ἀκούσῃ ὁ φιλάργυρος νὰ λέγῃ τὸ Εὐαγγέλιον «πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς...» ἀδύνατον θὰ μυκτηρίσῃ τὴν ἐντολὴν καὶ θὰ ἀντεῖπῃ... ἐάν ὅλοι πωλήσουν, τίς ὁ ἀγοράζων;...

Ὅμοιως ἐάν ἀκούσῃ νὰ λέγῃ τὸ Εὐαγγέλιον νὰ λέγῃ «...Μὴ μεριμνήσητε περὶ τῆς αὔριον...», ὁ φιλάργυρος οὐδέποτε θέλει πιστέψῃ τί τὸ τοιοῦτον.

Αὐτός ὁ ὁποῖος ἀπέκτησεν ἀγάπην, διασκορπίζει τὰ χρήματα, ὁ δὲ ἐπαμφοτερίζων ἐξαπατᾷ τὸν ἑαυτὸν του.

...Ὁ φιλόξενος καὶ ὁ φιλάργυρος συνηντήθησαν μεταξύ των καὶ ὁ φιλάργυρος κατονόμαζεν τὸν φιλόξενον ὡς ἄνθρωπον ἀδιάκριτον, δηλονότι στερούμενον κρίσεως.

Αὐτός ὁ ὁποῖος ἐνίκησεν τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας περιέκοιμεν μερίμνας τῆς βιωτικῆς, ὁ δεμένος τῆς φιλαργυρίας ὅμως οὐδέποτε προσεύχεται ἐν καθαρότητι.

Ἡ Ἀρχὴ τῆς φιλαργυρίας ἀρχεταὶ ἀπὸ τὸν περιορισμὸν τῆς ἐλεημοσύνης, φθάνει δὲ εἰς τὸ ἄκρον ὅταν ὁ φιλάργυρος πλέον μισεῖ τοὺς πένητας καὶ πτωχοὺς. Συνήθως ὁ ἄνθρωπος ὅσο συνάζει πλοῦτον γίνεται ἐλεήμων, ὅταν δὲ τὰ

χρήματα συνάξῃ ἔμπροσθεν, τότε τὰς χεῖρας ἀποσφίγγῃ.

...Ὁ φιλοχρήματος εἶναι ἀλλότριος ἀκηδεΐας, ἐπειδὴ ἀσχολεῖται συστηματικὰ τῆς φιλαργυρίας.

...Αὐτοὶ ὅπου ὑπέταξαν τὸ θέλημα των εἰς ὑπακοὴν εἶναι ἔξενoi πρὸς τὴν φιλαργυρίαν, διότι ἀφ' οὗ παρέδωκαν τὸ ἴδιον αὐτῶν σῶμα, ποῖαν ἐννοίαν ἔχουν δι' αὐτοὺς τ' ἀργύρια;

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐγεύθη τὰ οὐράνια εὐχερῶς καταφρονεῖ τὰ ἐπίγεια, δηλονότι καὶ τὴν φιλαργυρίαν, ὁ δὲ μὴ γευθεὶς ἀγάλλεται ἐπὶ τῆς περιουσίας του καὶ τῶν αὐτοῦ κτημάτων.

...Ὅπως δὲν λείπουν τὰ κύμματα ἀπὸ τὴν θάλασσαν, οὕτω καὶ ὁ φιλάργυρος ἀδύνατον εἶναι νὰ διαφύγῃ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν λύπην.

Αὐτός ὅπου καταφρονεῖ τὴν ὕλην καὶ τ' ἀργύρια, δὲν εἰσέρχεται εἰς δικαιολογίας καὶ ἀντιλογίας, ὁ δὲ φιλάργυρος δι' ἐν ἀργύριον ἕως θανάτου παλεύει.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰώθ δὲν εἶχεν ἵχνος φιλαργυρίας, διὰ τοῦτο στερηθεὶς ἔμεινεν ἀθόρυβος καὶ ἀπαθής.

Ἡ φιλαργυρία εἶναι ἡ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν, διότι γεννᾷ τὸ μῖσος, τὰς κλοπὰς, τοὺς φθόνους καὶ τοὺς χωρισμοὺς καὶ τὰς ἐχθρας καὶ τὰς Ζάλας, τὰς μνησικακίας, τὴν ἀσπλαχνίαν, ἕως δὲ καὶ φόνους ἢ φιλαργυρία γεννᾷ.

...Αὐτός δὲ ὁ ὁποῖος ἐνίκησεν τὸν δαίμονα τῆς φιλαργυρίας ἢ ἔχει ἀποκτήσῃ ἀγάπην ἢ ἔχει περικόψῃ τὴν βιωτικὴν μέριμνα.

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ

Λόγος περί ὑπεριφανείας

Ὑπερηφάνεια ἐστὶ, Θεοῦ ἄρνησις, δαιμόνων εὐρημα, ἐξουθένωσις ἀνθρώπων, κατακρίσεως μήτηρ.

Εἶναι ἐπαίνων ἀπόγονος, ἀκαρπίας τεκμήριον, βοηθείας Θεοῦ φυγαδευτήριον, πτωμάτων πρόξενος, ἐπιληψίας ὑπόθεσις.

Εἶναι πηγὴ θυμοῦ, δαιμόνων στήριγμα, ἀμαρτημάτων φύλαξ, ἀσπλαχνίας πρόξενος, συμπαθείας ἄγνοια.

Εἶναι λογοθέτης πικρός, δικαστὴς ἀπάνθρωπος, Θεοῦ ἀντίπαλος, βλασφημίας ρίζα.

Ἀρχὴ ὑπερηφανείας, τέλος κενοδοξίας, μεσότης δὲ ἐξουθένωσις τοῦ πλησίον.

...Ὅπου πῶμα κατέλαβεν ἐκεῖ ὑπερηφάνεια προσκλήνωσεν.

...Ἐάν χωρὶς ἄλλου πάθους πλὴν διὰ τῆς ὑπερηφανείας ἐξέπεσεν ὁ ἀνθρώπος τῶν Οὐρανῶν, ζῆτει μήπως καὶ δίχα ἄλλης ἀρετῆς ἐκ ταπεινώσεως μόνης, εἰς οὐρανοὺς ἀναβαίνειν ὁ ἀνθρώπος ἐνδέχεται.

Ὑπερηφάνεια ἐστὶ πλούτου καὶ ἰδρώτων ἀπώλεια, ὅτι ἐκέκραξεν ὁ ὑπερήφανος καὶ οὐκ ἦν ὁ σώλων αὐτόν, ἐκέκραξεν πρὸς Κύριον καὶ «οὐκ εἰσήκουσεν αὐτόν», ὅτι τὰς αἰτίας τῆς ὑπερηφανείας οὐκ ἀπέκοψεν.

...Ἄς μὴν ὑψηλοφρονῇ ὁ γήινος, πολλοὶ γὰρ καὶ ἐξ οὐρανοῦ ἐρρίφθησαν, ἅγιοι καὶ αὐλοὶ ὄντες.

...Ἡ λήθη τῶν πταισμάτων κατεργάζεται τὸν πνευματικὸν τύπον, ἡ μνήμη δὲ τῶν πταισμάτων εἶναι πρόξενος τῆς ταπεινοφροσύνης.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἡ ἐσχάτη πενία τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ψυχὴ πλοῦτον φαντάζεται καὶ φῶς εἰς τὸ σκότος, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀπορρίπτει.

Ὁ ὑπερήφανος εἶναι σεσηπῶς μὲν ἔσωθεν, ἔξωθεν δὲ τῇ ᾧρα ἀποσιπλῶν.

...Ἀλλότριον μὲν τοῦ φωτός τὸ σκότος, ἀλλότριος δὲ καὶ ὁ ὑπερήφανος ἀρετῆς.

Ἐν ὑπερηφάνων καρδίαις γεννηθῶσιν βλασφημίας ῥήματα, ἐν ταπεινῶν δὲ ψυχαῖς οὐρανία θεωρήματα.

Ὁ κλέπτης βδελύσσεται τὸν ἥλιον, ὁ ὑπερήφανος δὲ τοὺς πραιεῖς θέλει ἐξουδενώσει.

Σύνταξις: Τίς δύναται ἀντιλέγειν ὅτι οἱ τὰ σχήματα ποιοῦντες καὶ εἰς αὐτὰ ἐντρυφοῦν-

τες, οἱ τὰς παρασυναγωγὰς οἰκοδομοῦντες καὶ οἴκους ἀποστασίας θεμελιούντες, τίς ἀντίειπὶ ὅτι ὑπερηφάνεια ἐστὶ, μὴδὲ συγχωρούμενη καὶ ποινὴν ἀβύσσου ταπεινώσεως ἐν δικαίῳ ἀποπληθῆσθε! Ὅτι τὴν Ὁρθοδοξίαν τοῦ Θεοῦ ἐξουδένωσαν.

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΘΕΟΦΙΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

† Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαὶ 200 ἑτησίως

Β) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἑτησίως

Γ) Τιμὴ ἐκάστου τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑΣ

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563